

ΤΑΠΕΙΝΟΙ ΓΟΝΕΙΣ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Δέν θά ήταν ίσως υπερβολικό αν λέγαμε πώς όλοι, γενικώς, οι μεγάλοι άνδρες είχαν ταπεινή καταγωγή. Πολλοί κοινωνιολόγοι έχουν τον φαινόμενο αυτό ως εξής : «Τά παιδιά των πλουσίων οικογενειών, βασίζονται στο χρήμα που έχουν και αδιαφορούν να κάνουν κάτι άνωτερο στη ζωή». Ίσως ή εξήγησις αυτή να εινε και όρθή. Έμεις, αναφέρουμε άλλως μερικά παραδείγματα :

Ο πατέρας του ενδόξου Ρωμαίου ρήτορος Κικέρωνος καλλιερ- γούσε άμπελία και κηφόρια. Η μητέρα του φιλοσόφου Σοκράτους ήτανε μαμή, ενώ ή μητέρα του Εφραίμου, του μεγάλου τραγουδιού, ήτανε... πανάβαινα !... Ένας άλλος ενδόξος αρχαίος τραγουδιστής ποιη- τής, ο Σοφοκλής, είχε πατέρα κάτσο κατασκευαστή όπλων. Ο πα- τέρας του Δημοσθένους, του πατέρα της ρητορικής τέχνης, ήτανε μαγαζιάς. Σιδερέας ήτανε ο πατέρας του Λουδύρου, του μεγάλου καινοτόμου του Ιβου αιώνος, ο όποιος έφερε τη θρησκευτική ανα- μόρφωση και έγένετο θεμελιωτής του δόγματος των διαμαρτιρο- μένων. Ο πατέρας του ποιητού και γιατρού Άσχινου ήτανε πετα- λωτής. Ο Άμνός, ο περιφημος Γάλλος Έλληνιστής, ο δημοφής γός μεταφραστής του Πλουτάχου και διδάσκαλος των παιδιών του Έσπίου Β της Γαλλίας ήτανε γυιός κάποιου μικροπρόου άπ' το Μελέν. Ο αδάναντος κομωδιουργός Μολιέρος είχε πατέρα ένα ταπεινότερο και ό φιλόσοφος Διδερώ — ο διευθυντής της ' Ε γ - κ υ λ ο π α ι δ ε ι α σ — ήτανε επίσης γυιός κάποιου μαγαζιά, και γεννήθηκε μάλιστα μέσα στο μαγαζάδικο του μπαμπά του ! Ο Βερανζέρος τίλος, ό έθνικός ποιητής της Γαλλίας και θερικός φιλέλλην, είχε πατέρα ράφτη !...

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΟΤΙ ΜΟΥ ΚΑΤΕΒΑΙΝΕΙ

Ο Φ... δέν συμπάθει διόλου τους Γασζώνους. Κι' όμως, κατά- γεται από το Μπεάρν — εινε δηλαδή κι' ό ίδιος λίγο — πολύ Γα- σζώνος.

Μία μέρα που έβγαζε έναν φιλιπικό έναν- τίων των Γασζώνων, κατά τη συνήθειά του, ένας φίλος του διακόπτοντά τον, του ειπε :

— Πώς έζωρίζεται έτσι για τους Γασζώ- νους ; Γασζώνος δέν είναι και σ' ;

— Έγώ ; Και γιατί ;

— Γιατί γεννήθηκες στο Μπεάρν, άλλού σ'ατα !

Και ό Φ... με θυμή :

— "Όταν έν είχα γεννηθή σέ καμιά γάμη, θάμουν...βόδι !..."

Τι σου εινε, άνδρες πάντων, αυτοί οι άφηρημένοι !...

Ο Μ... συναντούσε τακτικά τον φίλο του Τ... μαζί με τη γυ- ναίκα του, μία χαριτωμένη ξανθούλα που της ήταν γραφό να πε- θάνη ύστερ' από λίγο καιρό.

Ο Τ... όμως δέν ήταν πιασμένος για να μείνη χήρος σ' όλη του τη ζωή. Κι' έτσι, λίγο καιρό μετά τον θάνατο της πρώτης γυναίκος του ξαναπαντρεύθηκε.

Τις πρώτες, συνοδεύων την νέα του σύζυγο έτυχε να συναν- τήση τον φίλο του Μ... Οι δυο παλιοί φίλοι πέν είχαν να ιδω- θούν κάμποσον καιρό, αφού χωριστηθήσαν, πιάσαν την κουβέντα.

Ο Τ... εθεώρησε καλό να κάνει τις σχετικές συστάσεις :

— "Η κυρία μου... ειπε στον φίλο του, δείχνοντας τη γυναι- κά του.

— "Α, κυρία μου ! ειπεν τότε ό Μ... κάνοντας μία βαθιά υπό- κλιση, πώς αλλάξατε από την τελευταία φορά που συναντηθή- καμε !..."

σεις των στασιαστών της Άρειας, μέσα στη γενική άπελπισία βρέ- θηκε κάποιος άστεγος τύπος του ειπε :

— Έκατό χιλιάδες γρόσια ! Ποι νάν τα βρή ή κακομοίρα ή ψωροκόσταινα ; !

Η ψωροκόσταινα ήταν μία πασίγνωστη και άθλια ζητιάνα του Ναυπλίου. Και έτσι το παρατσούκλι έζόλλησε στην Έλληνική Κυ- βέρνηση και διαωνίζεται.

Οι αϊχμάλωτοι έστειλαν διαρκώς γράμματα στους δικούς τους, όι όποιοι όμως άργούσαν να ξεοικονομήσουν τά λύτρα.

Η ύπομονη των στασιαστών είχε άρχισει να εξαντλήται και ό δυστυχής Πρόεδρος της Έθνοσυνελεύσεως, που έβλεπε ότι θά έτε- λειwas άσχημα τις ημέρες του στην Άρεία, άπεφάσισε να πληρώση αυτός τις 100 χιλιάδες γρόσια. Έγραψε στο σπίτι του και ύστερ' από τρεις μέρες άγωνίας ό άνθρωπος με τά λύτρα έφθασε. Οι πληρεξούσιοι με τό γέρο Πρόεδρό τους άπε- λευθερώθησαν, αλλά κανείς πιά δέν είχε ό- ρεφι για... συνεδρίασι. Άλλως τε τό ξύλινο παράπηγμα είχε πυρποληθεί μετά την αϊχμα- λωσία τους. Και έτσι οι πληρεξούσιοι έπήραν την διάλυση και τράβηξαν τά σπιτάκια τους «να έπουλώσσοι τάς πληγάς των», όπως έγραφε μία έφημερίς της εποχής.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ!...

Τό έπιτύμβιο του Τσερκότου Τάσσου. Τό πάθημα του ά- στρονόμου Μπραχέ. Πώς πέθανε μέσα σ' άμάξι, πλάι στον άυτοκράτορα. Τό έπιτύμβιο του. Τό έπιτύμβιο του ποιητού Πασσερά. «Γειά σου!... Άντίο Πιρόν !... Δέν έγινε ούτε καν... Άκαδημακίος !... Ο Πιρόν και τό έπιτύμβιο μιάς γρηχιάς κυρίας κ.λ.π. κ.λ.π.

"Όταν ό μέγας ποιητής Τουρκότος Τάσσος απέθανε, ό Πάππας Κλημέντιος ό 1ος που τον εκτιμούσε έξαιρετικά, διάταξε να του γίνη μεγαλοπομπεστήτη κηδεία, προσέκλυσε δε συγγρόνος και δια- γωνισμοί για την σύνταξη του πλέον έπιτυχούς και πλέον άνταξίου προς τη μεγαλοφία του μεταστάντος ποιητού έπιτύμβιου. Τό έπι- τύμβιο, το όποιο θά έβραβεύετο, θά έχαρασσετο έπάνω στη πλάκα του μνημείου του Τάσσου.

Οι μεγαλύτεροι ποιητά και λογοτέχνα της Ίταλίας στείλαν τότε άλλοι έμμετρα κι' άλλοι πεζά έπιτύμβια άρετά έπιτυχή και όι χροιά του διαγωνισμού, δέν ηξερσαν ποιό εξ όλων να προτιμήσουν.

Την τελευταία όμως στιγμή παρουσιάθη στην έπιτροπή ένας νέος, ό όποιος παρόθεσε μία κόλλα χαρτί έπάνω στην όποία ηγε γραφει τις εξής λέξεις :

« Σ' έναν ποιητή σαν τον Τάσο, ένα μόνο έπιτύμβιο άρκούει για τό μνημείο του : «ΤΑ ΟΣΤΑ ΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ». Κάθε άλλο έγκώμιο έννε περιττό.

Οι χροιά, τότε χωρίς να διατάσουν διόλου, άπένεμαν τό α' βραβείο στον νέον αυτόν, επί του μνημείου δέ του ποιητού έχάρα- ξαν πράγματι τις τέσσερες αυτές λέξεις...

Ο Άυτοκράτορ της Γερμανίας Ροδόλφος ό Γ' έπροσκάλεσε κάπο- τε τον μεγάλο Δανό αστρονόμο Τυζό-Μπραχέ να πάνε μαζί έκδρο- μη. Ο Τυζό-Μπραχέ έδέχθη. Ένώ όμως βρισκόταν μαζί με τον Άυτοκράτορα μέσα στο βυσιλικό άμάξι κατελήφθη από μία έντε- λώς... φυσιολογική ανάγκη, την όποία ό- μως ντροπέταν να όμολογήση στον έστεμμένο φίλο του. "Όταν ύστερ' από κάμποσες ώρες, ό Άυτοκράτορ άντελήφθη τί είχε συμβεί στον Μπραχέ, ήταν πλέον άργά... Ο άτυχής άστρο- νόμος είχε πέσει θύμα της λεητοτήτος του. Για να μη ένοχλήση τον Άυτοκράτορα, για να μη του πή τί του συμβείναι—δεδομένου ότι έπα- ρχε από σοβαράν νόσον της κίστεως—πέφερε τό μαρτύριόν του σιωπηλός, ή κατάστασις του έπεδεινωθή άποτό- μος και απέθανε με φρικτούς πόνους έντός της άμάξης ! Έπί του μνημείου του άτυχούς άστρονόμου έχαραξήθη τό εξής έπιτύμβιον :

« Ένθάδε κείται ένας σοφός, θύμα των αναγκών της φύσεως. Τούτέστι, μετά συγχώρησεως που έδωκε σάν έξουσίας και πέθανε σάν κοινός !»

Ο ποιητής Πασσερά, φοβούμενος μη τυχόν, μετά τό θάνατό του, χαράξουν τίποτε γελοΐους στίχους έπάνω στο μνήμα του, έφρόντισε, πριν πεθάνη, να... έτοιμάση μόνος τό «έπιτύμβιο» του, το όποιον άπτελείτο από ένα και μόνο στίχον, τον εξής :

« Τον τάφον αυτόν με άμυνοσσι σίχους μη τον ληρώσσε !»

Ο μέγας σατυρικός Πιρόν είχε συνθέσει ό ίδιος τό εξής έπι- τύμβιο για τό μνήμα του :

Κι' έτσι που λέτε, τέλειωσεν ό δρόμος της ζωής μου στον όποιο κινδύνεμα σ'αρά να γκρομοκομιστώ, άλλοτε βλέποντα ; καλά, κι' άλλοτε περπατώντα, στο σκότος, ώσάν το σούφ και σ'όν τον παλαβό !

Και σ'ογάτα-σ'ογάτα έφτασα, στο τέλος, ως την τρώπα που'ν τελευταία κατοικία σοφών και παλαβών, και πήδηξα, τρεκλίζοντας, το -σάιλο αυτό «μοστάλε» τρεβόντας για τό «Άγροστο—Γειά σου, αντίο Πιρόν !»

Κάποτε, παρουσιάσθηκε στον Πιρόν μία γυναίκα ή όποία τον παρακαλούσε να της έτοιμάση ένα... έπιτύμβιο για να της τό χα- ράξουν έπάνω στην πλάκα του μνημείου της όταν θά πέθανε.

— Έυχαρίστως, άπήνητησεν ό Πιρόν. Έπό έναν όρον όμως. Θά πάτε να τοποθετηθήτε εν τώ μεταξί πίσω άπ' αυτή την πόρτα.

— Γιατί ;

— Πηγαίνετε και θά δητε.

Η γυναίκα ύπήκουσε. Ο Πιρόν τότε της έφώναξε σε τόνο απαγγελίας :

« Ένθάδε κείται, πίσω από την πόρτ' αυτή, κάποια γυναίκα ποι... δέν εν' νεκρή !»

Έννοείται πώς κατόπιν αυτού ή γρηχιά κυρία άπλήθε λυσσοίσα εξ ήργης...

